

Man skal dog udtrykkelig bemærke, at selv om man forudsætter, at Udpantningerne paa Landet normalt vil blive foretaget af Sognefogederne (eventuelt Pantefogeden) og i Købstæderne af Pantefogederne, hvor saadanne findes, saa er det ikke Meningen, at Kommunerne skal være afskaaret fra at sende Begæring om Udpantning til *Fogeden*, f. Eks. fordi man maatte være i Tvivl om, hvilken Sognefoged (Pantefoged) det tilkommer at foretage Udpantningen. Fogeden har iøvrigt intet Tilsyn med, at Sognefogeden fremmer Sagen, idet Sognefogeden skal atregne og give Meddelelse direkte til Rekvirenten paa sædvanlig Maade, men bør, naar der rettes Forespørgsel til ham om Udpantningens Forløb, give Oplysning om, til hvilken Sognefoged (Pantefoged) Sagen er sendt.

I denne Forbindelse skal det bemærkes, at det efter Udvalgets Forslag som hidtil vil være Rekvirentens (Kommunens) Pligt at skaffe fyldestgørende Oplysninger om Restantens Adresse, naar Udpantning begæres, i hvilken Henseende Folkeregistrene i Almindelighed forudsættes at kunne give de fornødne Oplysninger.

Naar Sognefogeden (Pantefogeden) har modtaget Begæringen om Udpantningen, bør han snarest fremme Forretningen og ikke inklade sig paa at give Henstand. Frem sættes Anmodning herom eller om afdragsvis Betaling o. l., bør han henvise paagældende til Forhandling med Rekvirenten, efter at Udpantningen er foretaget.

Efter de gældende Bestemmelser i Amtstueforordningen af 8. Juli 1840 § 22, jfr. Bekendtgørelse Nr. 110 af 12. August 1898, jfr. Bekendtgørelse Nr. 43 af 28. Februar 1928, kan Fogeden (Sognefogeden) ikke modtage Betaling fra Restanten for Restancen med frigørende Virkning for Restanten undtagen under selve Udpantningsforretningen. Udvalget er enig om, at denne Bestemmelse ikke i Praksis lader sig opretholde, og har derfor stillet Forslag — ved en Tilføjelse til Retsplejelovens § 598 — om at ændre den.

Klager over, at Sognefogederne ikke fremmer Forretninger behørigt, bør efter Udvalgets Opfattelse, rettes til vedkommende Politimester, der fører Tilsyn med Sognefogedernes Regnskabsførelse i det hele.

Det er Udvalgets Opfattelse, at man ved en Forbedring af Opkrævningens Iværksættelse og ved at gøre det økonomisk fordelagtigt at betale i rette Tid bør tilstræbe, at alle, der vil og kan betale, betaler, inden Fordringerne gaar til Udpantning. Naar man først er naaet til dette Stadium, bør Sagerne, hvis Orden og Overskuelighed skal bevares, fremmes uden Ophold, og navnlig bør Sognefogeden ikke inklade sig paa at give Henstand, men dette maa overlades Rekvirenten, der da naturligvis ogsaa maa bære den eventuelle Risiko herved.

Ændring med Hensyn til Bekendtgørelsen, Krævesedler.

Efter Udvalgets Mening er den nuværende Bekendtgørelse om Udpantning af Skatter praktisk taget af meget ringe Betydning. Derimod er det en Erfaring, der har bekræftet sig flere Steder, at man ved en mere direkte Henvendelse til Skatteyderne kan opnaa at nedbringe Restanternes Antal meget væsentlig, inden Fordringerne gaar til Udpantning. At dette er af stor Betydning, siger sig selv.

Udvalget har derfor drøftet Muligheden af at erstatte den i Retsplejelovens § 599, 2. Stykke, ommeldte Bekendtgørelse med et Kræveseddelsystem efter tysk Mønster (»Mahnzettel«). Systemet skulde gaa ud paa, at der ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltning præsenteres Skatterestanterne en Opkrævningsblanket med Paalæg om Betaling af Restancen, samt et mindre Opkrævningsgebyr inden en vis foreskreven Frist, og med den Virkning, at Undladelse af Betaling inden den foreskrevne Frist efter Fogedens Godkendelse af Restancen til Udpantning skulde medføre Ret til Udpantning uden noget yderligere Varsel eller nogen Bekendtgørelse.